

er saa Ord, der gaae ud af Lyndelovens § 59; men saa Ord kunne meget godt gjøre en stor Forandring. Jeg vil dog spørge, om det ikke er en stor Forandring, at Huusbonden skal komme til Rette med Lyndet, om han maa indføre et Vidnesbyrd i Skudsmaalsbogen, saa at det altsaa beroer paa en frivillig Overenskomst mellem begge Parter, om et Vidnesbyrd skal gives, istedetfor at Huusbonden efter den nugjældende Lov kan saa at sige skrive i Skudsmaalsbogen, hvad han behager. Dersom dette ikke er en Forandring, og det til det Bedre, saa veed jeg ikke, hvad der da skal kaldes Forandring. Man skalde næsten troe, at der ligger Noget under det, at man modsætter sig en saadan Forandring; dersom der ikke er en Tilbøielighed hos visse Folk til saa at sige ligefrem at være Despoter over Lyndet, saa kan jeg slet ikke forstaae, hvorfor de modsætter sig en saadan Forandring. Det er, synes mig, saa billigt, som tænkes kan, at Huusboud og Lyndet stilles overfor hinanden som Rigeberetigede i dette Forhold; det følger jo dog ligefrem af Righedsprincipet. Der er maaskee ogsaa en anden Grund, som bevæger visse Folk til at modsætte sig denne Lov, Noget, hvorom der for et Par Dage siden er givet et Bink af en æret Taler, nemlig, at Landsthinget skalde vise, at det var konservativt ved at gaae den modsatte Vej som Folkethinget, ved at sætte sig i Hovedet, at det skalde forkaste, hvad der kom fra Folkethinget; men jeg vilde dog meget beklage, om dette skalde finde Sted, naar der ikke var aldeles fyldestgjørende Grunde derfor.

**Formanden:** Jeg maa dog gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at der ikke kan være Tale om, at Landsthinget eller Landsthingets Medlemmer skalde sætte sig i Hovedet at forkaste, hvad der kommer fra det andet Thing.

**Masmusen:** Ja, jeg kan maaskee have været uheldig med det Udtryk, jeg har brugt, men noget Rigtigt er i alt Fald fremkommet; jeg skal naturligvis rette mig efter den ærede Formands Udtalelse, og det har ikke været min Mening at ville fornærme noget enkelt Med-

lem eller Thinget i det Hele. Jeg skal forøvrigt ikke udtale mig videre om min Stilling til Sagen, den er jo fuldkommen bekjendt; jeg stemmer for Lovforslaget, om jeg saa skal være den Æneste.

**Rnudsen:** Jeg kan ikke bele den ærede sidste Talers Mening. Jeg troer ikke, at der er nogenformelt Grund til at vedtage et Lovforslag som det nærværende, eller overhovedet at gjøre Forandringer i den nugjældende Lyndelov. Jeg troer, at en Lov, som denne, vilde blive modtagen saavel af Lyndet som af Huusbonden med Misbilligelse (Skeere Stemmer: Nei!). So, de Herrer maae undskyldes, jeg troer virkelig det vil blive Tilfældet. Jeg er af den Formening, at denne Lov ikke kan bringe nogenformelt praktisk Nytte, jeg troer snarere, at den vil medføre praktiske Ulemper. Jeg troer, den vil medføre den Ulempe, at mangt et dult og slikt Tjenestehende maaskee vil have Banfælighed ved at faae et godt Skudsmaal, og det er ogsaa udtalt under tidligere Forhandlinger, at herefter vil intet Skudsmaal blive det Samme som en Misrecommandation. Jeg vil derfor stemme imod det foreliggende Lovforslag.

**Hofenørn-Teilmann:** Jeg maa tilstaae, at jeg aldeles ikke er enig i, hvad den ærede sidste Taler udtalte. Saafremt der her var Tale om at stemme over selve Lyndeloven med den Forandring, der indeholdes i det foreliggende Lovforslag, vilde jeg uden den mindste Betænkelighed give den min Stemme; men det, der gjør mig betænkelig ved at stemme for Lovforslaget, som det foreligger, er, at det forekommer mig at være en uheldig Bestræbelse, naar man saaledes Nar for Nar vil gjøre Forandringer i en Lov, som er bleven til efter meget udsørlige Forhandlinger og har fundet sin Afgjørelse ved Afstemninger i begge Thing; dette er egentlig Grunden, hvorfor jeg kan være tilbøielig til ikke at fremme denne Sag. Jeg maa imidlertid tilstaae, at det forekommer mig, at selve Bestemmelsen ikke er uheldig. Hvis den skalde føre til det, som den ærede næstsidste Taler meente, den vilde føre til, nemlig at der skalde finde en Forhandling